

лы-тѣ на грѣхъ-а за свободу-тѣ на стѣнове тѣ во-
жїи, подмладаваючи имъ дѣши-тѣ съ вѣрѣ:

„Страшно е“ дѣла той „зло грѣхъ-а и най-
тежка болѣсть на дѣша-та е престѣпленїе-то на за-
конъ-а, кое-то и смазва силѣ-тѣ и ѣхъ хвърла въ
огнь вѣчный. Но що е управо грѣхъ-а? — Той
не е непрїатель, кой-то ѣвно та нападка, человекъ-
че, ами е зло растенїе (выліе), кое-то расте изъ
тебе тайно; кога забравишъ Бога, тогава зафанешъ
да мыслишъ зло и да правишъ беззаконїе. Но
ты не зафаришъ грѣхъ-а самичакъ, на зло-то пѣр-
во-то начало и баща-та е дїаволъ-а; тока е ка-
залъ господь, а не азъ: „защото дїаволъ-а грѣши
отъ начало“ (І. Іов. III, 8). Но той не е сгрѣ-
шилъ за това, защо е създаденъ да грѣши; не,
той е създаденъ добръ, но самси самоволно е ста-
налъ дїаволъ и сатана и отъ работы-тѣ си наре-
ченъ е соперникъ; той распалава злы желанїа въ
онѣзи, кой-то го слѣшатъ, заради него е и прао-
тецъ нашъ Адамъ былъ испаденъ отъ рай. — Но
онзи, кой-то е пролѣлъ за насъ драгоцѣннѣ-тѣ
си крѣвь, ще ны избави отъ грѣхъ-а, само мѣ съ
предай съ вѣрѣ. Искашъ ли да видишъ лѣбовѣ-
та вожїѣхъ кѣмъ человекѣ-тѣ? — Когато Адамъ
прѣстъпа вожїѣхъ-тѣ заповѣсть, да ли не можаше
тогава Богъ да го предаде на смѣръ-та? Па що
бы? Правда-та вожїа испѣди недостойнаго отъ
рай, но и пакъ Богъ тѣри грѣшника да може гле-
да рай, за да бы, като гледа отъ кѣдѣ е падналъ
можалъ подирѣ да съ спасе съ поканїе.“